

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 3 kwietnia 2014 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Energia — Etykiety efektywności energetycznej telewizorów — Rozporządzenie delegowane (UE) nr 1062/2010 — Obowiązki dystrybutorów — Telewizor dostarczony do dystrybutora bez takiej etykiety przed rozpoczęciem stosowania rozporządzenia — Obowiązek etykietowania takiego telewizora przez dystrybutora od chwili rozpoczęcia stosowania rozporządzenia i następczego zaopatrzenia się w etykiety

W sprawie C-319/13

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Thüringer Oberlandesgericht (Niemcy) postanowieniem z dnia 5 czerwca 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 11 czerwca 2013 r., w postępowaniu:

Udo Rätzke

przeciwko

S+K Handels GmbH,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, K. Lenaerts (sprawozdawca), wiceprezes Trybunału, J.L. da Cruz Vilaça, G. Arestis i J.C. Bonichot, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego i B. Beutlera, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez A. De Stefana, avvocato dello Stato,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez K. Herrmann i B. Eggers, działające w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: niemiecki.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów (Dz.U. L 314, s. 64, zwanego dalej „rozporządzeniem delegowanym”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między U. Rätzkem a S+K Handels GmbH (zwaną dalej „S+K”), konkurentką U. Rätzkego w dziedzinie handlu urządzeniami elektrycznymi, w szczególności telewizorami, w przedmiocie powództwa o zaniechanie opartego na niemieckiej ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Ramy prawne

Prawo Unii

Dyrektywa 2010/30/UE

- 3 Motyw 19 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (Dz.U. L 153, s. 1) brzmi następująco:

„Komisji należy przyznać uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do etykietowania i standardowych informacji o produkcie w zakresie zużycia energii i innych podstawowych zasobów przez produkty związane z energią podczas ich użytkowania. Szczególnie ważne jest, aby Komisja podczas prac przygotowawczych prowadziła odpowiednie konsultacje, w tym na poziomie eksperckim”.

- 4 Motyw 25 tej dyrektywy wskazuje:

„Przy wykonywaniu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny starać się powstrzymać od przyjmowania środków, które mogłyby nakładać na danych uczestników rynku, w szczególności na małe i średnie przedsiębiorstwa [MŚP], niepotrzebne trudne do wykonania biurokratyczne obowiązki”.

- 5 Artykuł 2 tej dyrektywy, zatytułowany „Definicje”, wskazuje:

„Do celów niniejszej dyrektywy:

[...]

- g) »dystrybutor« oznacza detalistę lub inną osobę, która sprzedaje, wynajmuje, oferuje w sprzedaży ratalnej lub wystawia produkty na sprzedaż użytkownikom końcowym;
- h) »dostawca« oznacza producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela w Unii lub importera, który wprowadza produkt na rynek Unii lub oddaje produkt do użytkowania. Przy ich braku każda osoba fizyczna lub prawna, która wprowadza produkt do obrotu na rynku wspólnotowym lub oddaje do użytku produkty objęte niniejszą dyrektywą, jest uznawana za dostawcę;

- i) »wprowadzanie do obrotu« oznacza udostępnianie produktu po raz pierwszy na rynku Unii w celu dystrybucji lub użytkowania w Unii, odpłatnie lub nieodpłatnie oraz niezależnie od techniki sprzedaży;

[...]”.

- 6 Artykuł 5 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Obowiązki dostawców”, przewiduje:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) dostawcy wprowadzający na rynek lub oddający do użytku produkty objęte aktem delegowanym załączali etykiety i kartę zgodnie z niniejszą dyrektywą i aktem delegowanym;

[...]

- d) w odniesieniu do etykietowania i informacji o produkcie dostawcy dostarcza[li] dystrybutorom nieodpłatnie niezbędne etykiety.

Bez uszczerbku dla możliwości wyboru przez dostawców systemu dostaw etykiet dostawcy dostarczają jak najszybciej etykiety na wniosek dystrybutorów;

[...]”.

- 7 Artykuł 6 dyrektywy 2010/30, zatytułowany „Obowiązki dystrybutorów”, stanowi:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) dystrybutorzy eksponowali etykiety we właściwy, widoczny i czytelny sposób oraz udostępniali kartę w broszurze dotyczącej produktu lub innej dokumentacji dołączonej do produktu w momencie sprzedaży użytkownikom końcowym;

- b) w każdym wypadku, gdy produkt ujęty w akcie delegowanym jest wystawiany, dystrybutorzy umieszczali stosowną etykiety w dobrze widocznym miejscu określonym w odpowiednim akcie delegowanym oraz we właściwej wersji językowej”.

- 8 Artykuł 10 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Akty delegowane”, przewiduje w ust. 1–3:

„1. Komisja określa szczegółowe informacje dotyczące etykiety i karty za pomocą aktów delegowanych zgodnie z art. 11, 12 i 13, w odniesieniu do każdego rodzaju produktu zgodnie z niniejszym artykułem.

W przypadku gdy dany produkt spełnia kryteria określone w ust. 2, jest on objęty aktem delegowanym zgodnie z ust. 4.

Przepisy zawarte w aktach delegowanych dotyczące informacji podawanej na etykiecie i w karcie w odniesieniu do zużycia energii i innych podstawowych zasobów podczas użytkowania umożliwiają użytkownikowi końcowemu dokonywanie bardziej świadomych decyzji dotyczących zakupu oraz umożliwiają organom nadzoru rynku sprawdzenie, czy produkty odpowiadają podanym informacjom.

W przypadku gdy akt delegowany ustanawia przepisy w odniesieniu do zarówno do efektywności energetycznej produktu, jak i zużycia przez niego podstawowych zasobów, projekt i treść etykiety akcentują dane dotyczące efektywności energetycznej produktu.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1, są następujące:

- a) zgodnie z najnowszymi dostępnymi danymi liczbowymi oraz uwzględniając ilości wprowadzone do obrotu w Unii, produkty posiadają znaczący potencjał w odniesieniu do oszczędności energii oraz, w stosownych przypadkach, innych podstawowych zasobów;
- b) dostępne na rynku produkty o równorzędnej funkcjonalności wykazują znaczne różnice pod względem stosownych poziomów wydajności;
- c) Komisja bierze pod uwagę stosowne prawodawstwo unijne i samoregulację, jak np. dobrowolne porozumienia, które powinny w założeniu umożliwić osiągnięcie celów politycznych szybciej lub po niższych kosztach, niż zostało to przyjęte w obowiązkowych wymogach.

3. Przygotowując projekt aktu delegowanego, Komisja:

[...]

- d) ustala datę/daty wdrożenia, wszelkie stopniowe lub przejściowe środki lub okresy, uwzględniając w szczególności ewentualny wpływ na MŚP lub na poszczególne grupy produktów wytwarzanych przede wszystkim przez MŚP”.

9 Artykuły 11–13 dyrektywy 2010/30 ustanawiają ramy, w których przyjmowane są akty delegowane w rozumieniu art. 290 ust. 2 TFUE. Artykuł 11 tej dyrektywy reguluje okres wykonywania przekazanych uprawnień przez Komisję i zobowiązuje ją do przedłożenia sprawozdania na temat przekazanych uprawnień nie później niż w terminie sześciu miesięcy przed końcem pięcioletniego okresu, który rozpoczyna się w dniu 19 czerwca 2010 r. Wymaga on również od Komisji powiadomienia Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej o każdym akcie delegowanym z chwilą jego przyjęcia. Artykuł 12 wspomnianej dyrektywy dotyczy możliwości odwołania przekazania uprawnień, a jej art. 13 – procedury, w której Parlament lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego.

10 Artykuł 16 dyrektywy 2010/30, zatytułowany „Transpozycja”, stanowi w ust. 1:

„Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 20 czerwca 2011 r. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 20 lipca 2011 r.

[...]”.

11 Artykuł 18 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Wejście w życie”, przewiduje:

„Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5 lit. d), g) i h) stosuje się od dnia 31 lipca 2011 r.”.

Rozporządzenie delegowane

12 W motywie 3 rozporządzenia delegowanego wskazano:

„W celu zachęcenia producentów do zwiększenia efektywności energetycznej telewizorów, a użytkowników końcowych do zakupu energooszczędnych modeli, zmniejszenia zużycia energii elektrycznej przez te produkty i przyczynienia się do funkcjonowania rynku wewnętrznego, należy ustanowić zharmonizowane przepisy dotyczące wskazywania efektywności energetycznej i zużycia energii przez telewizory poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie”.

13 Motyw 9 tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Aby zachęcić do produkcji energooszczędnych telewizorów, należy zezwolić dostawcom pragnącym wprowadzić do obrotu telewizory spełniające wymogi w zakresie wyższych klas efektywności energetycznej na stosowanie etykiet zawierających informacje o tych klasach, zanim podawanie klas na etykietach stanie się obowiązkowe”.

14 Artykuł 3 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Obowiązki dostawców”, przewiduje:

„1. Dostawcy dopilnowują, aby:

a) każdy telewizor był dostarczany wraz z drukowaną etykietą uwzględniającą format oraz informacje określone w załączniku V;

[...]

3. Format etykiety określonej w załączniku V stosuje się zgodnie z następującym harmonogramem:

a) w przypadku telewizorów wprowadzonych do obrotu od dnia 30 listopada 2011 r. etykiety dla telewizorów o klasach efektywności energetycznej:

i) A, B, C, D, E, F, G są zgodne z pkt 1 załącznika V lub, jeżeli dostawcy uznają to za wskazane, są zgodne z pkt 2 tego załącznika;

ii) A+ są zgodne z pkt 2 załącznika V;

iii) A++ są zgodne z pkt 3 załącznika V;

iv) A+++ są zgodne z pkt 4 załącznika V;

b) w przypadku telewizorów wprowadzanych do obrotu od dnia 1 stycznia 2014 r., posiadających klasę efektywności energetycznej A+, A, B, C, D, E, F, etykiety są zgodne z pkt 2 załącznika V lub, jeżeli dostawcy uznają to za wskazane, są zgodne z pkt 3 tego załącznika;

c) w przypadku telewizorów wprowadzanych do obrotu od dnia 1 stycznia 2017 r., posiadających klasę efektywności energetycznej A++, A+, A, B, C, D, E, etykiety są zgodne z pkt 3 załącznika V lub, jeżeli dostawcy uznają to za wskazane, są zgodne z pkt 4 tego załącznika;

d) w przypadku telewizorów wprowadzanych do obrotu od dnia 1 stycznia 2020 r., posiadających klasę efektywności energetycznej A+++ , A++, A+, A, B, C, D, etykiety są zgodne z pkt 4 załącznika V”.

15 Artykuł 4 tego rozporządzenia, zatytułowany „Obowiązki dystrybutorów”, stanowi:

„Dystrybutorzy dopilnowują, aby:

a) każdy telewizor w punkcie sprzedaży był opatrzony etykietą dostarczoną przez dostawców zgodnie z art. 3 ust. 1, umieszczoną z przodu telewizora w taki sposób, aby była wyraźnie widoczna;

[...]”.

16 Artykuł 9 rozporządzenia delegowanego, zatytułowany „Wejście w życie”, przewiduje:

„Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 30 listopada 2011 r. [...].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich”.

Prawo niemieckie

17 Paragraf 3 ust. 1 Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji), w wersji mającej zastosowanie w postępowaniu głównym (BGBl. 2010 I, s. 254, zwanej dalej „UWG”), przewiduje:

„Zakazane są nieuczciwe praktyki handlowe, jeżeli w sposób znaczący mogą wpłynąć na interesy podmiotów konkurencyjnych, konsumentów lub innych podmiotów na rynku”.

18 Paragraf 4 UWG wskazuje: „Przykłady nieuczciwych praktyk handlowych

Nieuczciwych praktyk dopuszcza się w szczególności ten, kto:

[...]

11) narusza przepis ustawy, który ma na celu regulację zachowań na rynku w interesie uczestników rynku”.

19 Paragraf 5 ust. 2 i 4 UWG brzmi następująco:

„2. Nieuczciwych praktyk dopuszcza się ten, kto wpływa na swobodę decyzyjną konsumentów w rozumieniu § 3 ust. 2 w ten sposób, że nie udziela informacji, która w konkretnym przypadku jest istotna, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności, włącznie z ograniczeniami środka komunikacji.

[...]

4. Za istotne w rozumieniu ust. 2 uważa się również informacje, których nie można zatajać przed konsumentami na podstawie rozporządzeń prawa wspólnotowego lub na podstawie przepisów transponujących dyrektywy prawa wspólnotowego w zakresie komunikacji handlowej włącznie z reklamą i marketingiem”.

20 Paragraf 8 ust. 1 zdanie pierwsze UWG jest sformułowany następująco:

„Od osoby, która posługuje się niedopuszczalnymi praktykami handlowymi, o których mowa w § 3 lub § 7, można żądać usunięcia skutków, a w przypadku groźby ponowienia praktyki – zaniechania”.

Okoliczności faktyczne w postępowaniu głównym i pytanie prejudycjalne

21 W dniu 20 stycznia 2012 r. S+K umieściła na swojej wystawie do sprzedaży telewizor, na którym nie było etykiety efektywności energetycznej przewidzianej w załączniku V do rozporządzenia delegowanego. Telewizor został dostarczony przez jego producenta, Haier Deutschland GmbH, do hurtowni, Electronic Partner Handel SE, która z kolei w dniu 20 maja 2011 r. dokonała dostawy na rzecz S+K. Ten typ telewizora był jeszcze produkowany w dniu 20 stycznia 2012 r.

22 W następstwie monitu, który wystosował U. Rätzke, S+K wniosła powództwo o ustalenie nieistnienia obowiązku, za którym z kolei poszło powództwo wzajemne U. Rätzkego o zakazanie tej spółce wystawiania na sprzedaż telewizorów nieposiadających etykiety przewidzianej w załączniku V do rozporządzenia delegowanego.

23 Powództwo wzajemne opiera się na § 3 ust. 1, § 4 pkt 11 i § 8 ust. 1 UWG i dotyczy kwestii, czy S+K była zobowiązana do umieszczenia etykiety zgodnie z art. 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego na telewizorze, który został jej dostarczony w dniu 20 maja 2011 r. bez etykiety.

24 Landgericht Mühlhausen oddalił to powództwo wzajemne z uzasadnieniem, że telewizory dostarczone przed dniem 30 listopada 2011 r. bez odpowiedniej etykiety zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym przed tym dniem nie musiały też posiadać etykiety po dniu 30 listopada 2011 r.

25 Sąd odsyłający, rozpatrując odwołanie od wyroku wspomnianego sądu, ma wątpliwości co do wykładni art. 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego, który to przepis jego zdaniem stanowi regulę zachowania na rynku w rozumieniu § 4 UWG. Sąd ten zaznacza w tym kontekście, że wyrażenie „dostarczoną przez” użyte w art. 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego może sugerować, że dystrybutor jest objęty obowiązkiem etykietowania telewizorów od dnia 30 listopada 2011 r., tylko jeżeli dostawca dostarczył te telewizory z etykietą zgodnie z obowiązkiem, który spoczywał na nim od tego dnia. Niemniej cel obowiązku etykietowania, wskazany w motywie 3 rozporządzenia delegowanego, może zdaniem sądu odsyłającego przemawiać na rzecz obowiązku etykietowania od dnia 30 listopada 2011 r. w odniesieniu do każdego telewizora wystawionego przez dystrybutorów, w tym telewizorów dostarczonych przed tym dniem. Udo Rätzke uważa, że ze związku z art. 5 lit. d) dyrektywy 2010/30 można wywieść wniosek, iż dostawcy są zobowiązani dostarczyć etykiety nieodpłatnie i niezwłocznie we wszystkich wypadkach, to znaczy również dla urządzeń dostarczonych przed dniem 30 listopada 2011 r., tak aby dystrybutorzy mogli w tym dniu spełnić swój obowiązek etykietowania.

26 W tych okolicznościach Thüringer Oberlandesgericht postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego [...] należy interpretować w ten sposób, że:

— dystrybutorzy mają jedynie wówczas obowiązek opatrzenia telewizorów etykietą (od dnia 30 listopada 2011 r.), gdy owe telewizory zostały na podstawie art. 3 ust. 1 lit. a) wskazanego rozporządzenia (od dnia 30 listopada 2011 r.) już dostarczone przez dostawców z odpowiednią etykietą,

— czy też dystrybutorzy mają obowiązek umieszczenia etykiety (od dnia 30 listopada 2011 r.) również w przypadku telewizorów, które zostały dostarczone przez dostawców przed dniem 30 listopada 2011 r. bez odpowiednich etykiet, w związku z czym dystrybutor jest zobowiązany (w odpowiednim czasie, następczo) do zamówienia etykiet dla tego rodzajów telewizorów?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 27 Swoim pytaniem sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego należy interpretować w ten sposób, że obowiązek zapewnienia przez dystrybutorów, by każdy telewizor w punkcie sprzedaży był opatrzony etykietą dostarczającą informacji o efektywności energetycznej urządzenia, ma zastosowanie jedynie do telewizorów wprowadzonych do obrotu od dnia 30 listopada 2011 r.
- 28 W tym względzie – jak podniosły zainteresowane strony – należy przeprowadzić całościową analizę obowiązków z zakresu etykietowania telewizorów, nałożonych w rozporządzeniu delegowanym na dystrybutorów oraz dostawców, uwzględniając jego systematykę, w szczególności w świetle przepisów dyrektywy 2010/30.
- 29 Artykuł 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego wymaga bowiem od dystrybutorów umieszczenia na każdym telewizorze etykiety dostarczonej przez dostawców „zgodnie z art. 3 ust. 1” tego rozporządzenia.
- 30 Ponadto art. 4 rozporządzenia delegowanego w przeciwieństwie do jego art. 3 nie zawiera własnego harmonogramu dotyczącego jego zastosowania *ratione temporis*. Tymczasem na podstawie art. 6 lit. b) dyrektywy 2010/30 obowiązek etykietowania nałożony na dystrybutorów dotyczy wyłącznie produktów ujętych w akcie regulowanym, a art. 10 ust. 3 lit. d) tej dyrektywy uściśla, że ten akt delegowany ustala zakres zastosowania *ratione temporis* odpowiedzialności w zakresie etykietowania. Przewiduje on bowiem, że przygotowując projekt aktu delegowanego, Komisja „ustala datę/daty wdrożenia, wszelkie stopniowe lub przejściowe środki lub okresy, uwzględniając w szczególności ewentualny wpływ na MŚP lub na poszczególne grupy produktów wytwarzanych przede wszystkim przez MŚP”.
- 31 W konsekwencji, biorąc pod uwagę fakt, że art. 4 rozporządzenia delegowanego nie zawiera własnego harmonogramu, lecz odsyła do art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, regulującego obowiązki dostawców, zakres zastosowania *ratione temporis* art. 4 rozporządzenia delegowanego odpowiada takiemu zakresowi art. 3 tego rozporządzenia. Tym samym obowiązek umieszczania etykiet przez dystrybutora ma charakter akcesoryjny względem obowiązku przekazania odpowiednich etykiet przez dostawcę.
- 32 W tym kontekście należy przypomnieć, że art. 3 ust. 3 rozporządzenia delegowanego, zgodnie z zakresem zastosowania *ratione temporis* tego rozporządzenia, które na podstawie jego art. 9 stosuje się od dnia 30 listopada 2011 r., nie zawiera żadnego wymogu dla telewizorów wprowadzonych do obrotu przed tym dniem. Przepis ten bowiem reguluje wyraźnie wymogi mające zastosowanie do „telewizorów wprowadzonych do obrotu od dnia 30 listopada 2011 r.”, a następnie stopniowo od dnia 1 stycznia 2014 r., 1 stycznia 2017 r. i 1 stycznia 2020 r.
- 33 Z powyższego wynika, że – jak podniosły zainteresowane strony – aby udzielić odpowiedzi na pytanie prejudycjalne, należy dokonać wykładni wyrażenia „wprowadzonych do obrotu” użytego w art. 3 ust. 3 lit. a) rozporządzenia delegowanego.
- 34 Zgodnie z art. 2 lit. i) dyrektywy „»wprowadzanie do obrotu« oznacza udostępnianie produktu po raz pierwszy na rynku Unii w celu dystrybucji lub użytkowania w Unii, odpłatnie lub nieodpłatnie oraz niezależnie od techniki sprzedaży”. W konsekwencji pierwsze wprowadzenie do obrotu jest rozstrzygające, niezależnie od sposobu dystrybucji.

- 35 Tym samym obowiązek etykietowania obejmuje dystrybutorów tylko w odniesieniu do telewizorów udostępnionych na rynku Unii od dnia 30 listopada 2011 r., to znaczy wprowadzonych do łańcucha sprzedaży przez producenta od tego dnia.
- 36 Tego stanowiska, które opiera się na uwzględnieniu systematyki art. 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego, nie podważa wykładnia celowościowa tego przepisu.
- 37 Co prawda, jak zaznaczył sąd odsyłający, nałożenie obowiązku etykietowania telewizorów, które zostały dostarczone przed dniem 30 listopada 2011 r., mogłoby zachęcić użytkowników końcowych do zakupu modeli energooszczędnych, zgodnie z celem realizowanym przez rozporządzenie delegowane wskazanym w jego motywach 3 i 9.
- 38 Niemniej efekt zachęcający okazuje się ograniczony, gdyż telewizory te były dostępne w stosunkowo krótkim okresie.
- 39 Poza tym ograniczony efekt obowiązku etykietowania również telewizorów dostarczonych przed dniem 30 listopada 2011 r. byłby nieproporcjonalny do obciążeń administracyjnych, jakie środek ten spowodowałby dla dostawców i dystrybutorów. W szczególności MŚP zmuszone byłyby zwrócić się do producenta o etykiety energetyczne dla wszystkich telewizorów dostarczonych już przed dniem 30 listopada 2011 r. Tymczasem zgodnie z motywem 25 dyrektywy 2010/30 należy powstrzymać się od przyjmowania środków, które mogłyby nakładać na danych uczestników rynku, w szczególności na MŚP, niepotrzebne trudne do wykonania biurokratyczne obowiązki.
- 40 Co się tyczy art. 5 lit. d) dyrektywy 2010/30, przepis ten nie może – wbrew temu, co stwierdził U. Rätzke przed sądem odsyłającym – uzasadniać innego wniosku. Nie reguluje on bowiem ani okoliczności, w których dostawa etykiet jest konieczna, ani ram czasowych tego obowiązku, w której to kwestii dyrektywa ta, a w szczególności jej art. 10 ust. 3 lit. d), odsyła do przepisów aktu delegowanego. Tymczasem rozpatrywany akt delegowany wyraźnie zdefiniował zakres zastosowania *ratione temporis* obowiązku etykietowania w ten sposób, że rozporządzenie delegowane dotyczy wyłącznie telewizorów wprowadzonych do obrotu po raz pierwszy od dnia 30 listopada 2011 r.
- 41 W konsekwencji na zadane pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego należy interpretować w ten sposób, że obowiązek zapewnienia przez dystrybutorów, aby każdy telewizor w punkcie sprzedaży był opatrzony etykietą dostarczoną przez dostawców zgodnie z art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, ma zastosowanie wyłącznie do telewizorów, które zostały wprowadzone do obrotu, to znaczy wprowadzone do łańcucha sprzedaży po raz pierwszy przez producenta w celu ich dystrybucji od dnia 30 listopada 2011 r.

W przedmiocie kosztów

- 42 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów należy interpretować w ten sposób, że obowiązek zapewnienia przez dystrybutorów, aby każdy telewizor w punkcie sprzedaży był opatrzony etykietą dostarczoną przez dostawców zgodnie z art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, ma

zastosowanie wyłącznie do telewizorów, które zostały wprowadzone do obrotu, to znaczy wprowadzone do łańcucha sprzedaży po raz pierwszy przez producenta w celu ich dystrybucji od dnia 30 listopada 2011 r.

Podpisy